

LibrariaOnline
#cuvântulcontează

Eu, psihologul

Autor: Plesa, Eliza Matei
Editura: CISMIGIU BOOKS
Cod de bare: 9786062822941

Descriere produs

A fost odata un loc in care intrai unul si ieseai altul. Asa, altul, adica cu alta tinuta si altul, adica altfel; ca de la un vraci de pe alte timpuri sau un psiholog din zilele noastre. Intelegi tu... altfel de om. Un loc in care, de 15 ani, se asaza unul peste altul, printre rafturi si stendere, ticsite cu tot felul de lucruri de vanzare, de la textile si pana la becuri. Da, becuri, sa - ti faca lumina atunci cand la tine este intuneric... Iti alegi de acolo o camasa, un nasture, un ac de cusut cu ata, rochie pentru prima intalnire, un costum pentru a??ultimul druma?? - sa fie pregatit, acolo - sau o rochie de mireasa. Iei obiectul acasa, dar lasi la casa de marcat, odata cu banii, si povestea ta. Gazda devine confidentul tau si asta o face bucuroasa. Nici nu - ti vine sa ridici privirea, de atata apasare. Si cand o ridici, primesti un: - Mai poftiti pe la noi!

Si oamenii mai pofteau.

Daca oglinda din cabina de proba ar putea vorbi, nu ne - ar ajunge cerneala...

Intre un inventar si altul, in care se numara tricouri, brice, cosmetice, ghetete si regrete sau sperante deopotriva, raman ascunse ele, povestile cusute cu ata alba sau neagra si uneori, atunci cand doare, cu ata rosie,

EU, PSIHOLOGUL

Într-o iarna cumplită, avea să vină pe lume Eliza Matei (mai târziu Pleșa), într-un sătuc aflat la granița Bucovinei, într-o sanie la care caii înhămați înotau în troiene ce-i acopereau cu sanie cu tot, pe muzica zurgălăilor colorați și gălăgioși de la grumazele armăsarilor. Așa era atunci. Femeile nășteau pe unde se nimerea, iar copiii aceia născuți „pe apucate” purtau, pentru toată viața, pecetea omului care poate înfrunta orice. Norocoasă că a supraviețuit, Eliza Matei a răzbit cum a putut prin viață iar mai târziu, când singură a considerat de cuviință, s-a hotărât să scrie despre viața pe care a trăit-o și despre cea din visele ei, pe care și-a dorit să o trăiască cândva. Jurist de profesie, și-a cultivat și pasiunea pentru textile, „destrăbălându-se” cu camioane întregi de țesături, puse la dispoziția celor care îi treceau pragul. Așa a învățat să asculte, devenind deseori confesorul clienților săi, psihologul din ea fiind mai presus decât afacerea în sine. Mai târziu, și-a amintit de o veche pasiune, așa că, s-a pus în slujba copiilor, devenind profesor.

Scrie de drag, pentru cine dorește să-și descrețească fruntea, la o ceașcă de cafea sau un pahar de vin.

„Căsuța albastră”, „Artă, Dumnezei și sex”, „Ultimul sacrificiu”, „Eu, psihologul” sunt câteva titluri cu întâmplări reale trăite de ea sau de alte persoane pe care le-a cunoscut de-a lungul vieții sau cu ficțiuni potrivite vieților la care visa din când în când.

Dincolo de orice apreciere, rămâne tihna lecturii și emoția trăită alături de fiecare personaj în parte.

LAURA ELENA MATACHE

Eliza Matei Pleșa

EU, PSIHOLOGUL

Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATEI PLEȘA, ELIZA

Eu, psihologul / Eliza Matei Pleșa. - București :
Cișmigiu Books, 2026
ISBN 978-606-28-2294-1

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din
această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2026
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

CUVÂNT ÎNAINTE

Cum, adică, să mă întrebi de ce și pentru cine scriu?

Da, chiar așa! Oare de ce? Și pentru cine?

Scriu ca să rămână scris ceea ce nu pot să mai cuprind în bagajul meu plin cu litere, adunate în cuvinte. Și ce nu mai încap în „punga de un leu” în care îmi duc vorbele, care, așezate într-o anumită ordine, să facă cititorul să mai întârzie puțin, seara, de la somn.

Dar, oare, pentru cine scriu această carte? Cine or fi cititorii mei?

Nu, sigur nu cei care încă mai caută lămuriri despre inteligența artificială și nici cei care încă mai așteaptă explicații despre etnogeneză, teoria evoluționismului, darwinism sau ipoteza religioasă cu privire la apariția omului pe pământ.

Scriu pentru tine, omul de lângă mine, care, seara, atunci când te așezi în pat, întinzi mâna pe noptieră, să-ți găsești pastilele. Pardon! O carte, ceva, care să te facă să te ia somnul mai repede.

Mă gândeam că, dacă tot ai trecut, în timpul zilei, cu ceva treabă pe la mine, te-ai întrebat, poate, cum am ajuns eu acolo, în locul acela în care m-ai găsit și ce fac eu toată ziua, în afară de faptul că număr, iau, dau,

împachetez, despachetez, împart, ascult, plâng, râd, sufăr, respir odată cu fiecare om care îmi calcă pragul.

Când ai intrat pe ușa mea, ai aruncat o privire. Poate nici nu m-ai observat, apoi ai început să vorbești, să mi te destăinui. Uneori, marfa expusă la vânzare nu prezintă niciun interes pentru tine. Tu vorbești în continuare și nici nu contează dacă cineva te ascultă, sau nu. Într-un sfert de oră, știu totul despre tine. Știu de unde ești, cu ce te ocupi, câți copii ai, unde lucrează nevasta sau cât de scorpie e soacra. N-am întrebat eu. Doar am recepționat informația și am încercat să te potolesc. Nu dau sfaturi, nu este competența mea. Îmi spun părerea cu voce scăzută, ca pentru mine.

*

— Nu mai pot îndura, doamnă! îmi spuse cândva un domn, ca și când eu l-aș fi cunoscut, sau măcar aș fi știut lucruri despre viața lui.

— Atunci, nu mai îndurați, domnule...

— Și copiii? Ce s-o alege de ei?

— Copiii vor crește la cel care-i dorește. Vor fi fericiți când vine celălalt părinte să-i vadă sau să-i ia la sfârșit de săptămână.

— Nu știu cum să fac. Eu nu pot să-i iau, că nu am casă. Ea stă la mama ei, care o somează tot timpul să plece, că vrea liniște.

— Atunci, instituționalizați copiii. Faceți o cerere la primărie și spuneți că voi, doi adulți sănătoși și cu serviciu, nu puteți să mai aveți grijă de ei.

— Se poate așa? Și dacă ne întreabă ăia de ce nu putem, ce le răspund?

— De proști! Așa le răspundeți. Ei o iau de bună pe asta și salvează copiii, că și așa voi nu-i meritați.

*

În urmă cu 34 de ani, când a fost să se întâmple, nu știam ce e aia o revoluție. Învățasem la școală despre unele, întâmplătoare de-a lungul istoriei, dar acelea erau la ei acolo, așa că din teorie nu înțelesesem mare lucru.

După revoluția noastră, trăită pe viu de mine, am aterizat într-un magazin unde se vindeau presă scrisă, cărți și tot felul de publicații. Eu, care citisem doar bibliografia școlară și clasicii ruși, aveam pe mână mii de titluri, care de care mai cumiți sau mai deochete, rafturi pline cu cărți ce aveau coperte ilustrate domestic, sălbatic sau pornografic. Nu văzusem până atunci atâtea și nu știam cum să fac, să le citesc pe toate. Nu reușeam de fiecare dată. Pe unele le vindeam înainte să apuc să le deschid, așa că mă mulțumeam cu o răsfoire și cu o privire asupra copertei. Cele mai multe titluri, însă, ajungeau devorate de mine. Alte vremuri...

Apoi, am nimerit într-un rai! Cineva m-a trimis să văd o afacere care începea, atunci, să prindă contur. M-a uimit, așa că am încercat. Și, iată-mă, absolventă de drept, cu aspirații înalte, ajungând de la visul de a fi în fruntea unor instituții cheie din stat, la comerciant de articole la mâna a doua, îmbrăcăminte, în mod special. Nu am înțeles din prima ce înseamnă second

hand. Cum să fie ceva la mâna a doua, când, poate, altcineva îl vede pentru prima dată? Când m-am văzut într-un tir de o sută de metri cubi plin cu îmbrăcăminte, am crezut că Dumnezeu mi-a pus mâna în cap, să mă ajute să scap de toate frustrările din copilărie și adolescență. Crescând într-o familie de la țară, cu mulți copii, niciodată nu am avut haine pe săturate. Totdeauna ne schimbam lucrurile între noi și ne certam din diverse motive, iscate de aici. La fiecare casă din sat, unde erau copii, cred că situația stătea la fel. Așa a ajuns mama mea să ne blesteme ca, atunci când vom fi mari, să avem haine de să nu mai putem trece de ele, prin casă. Și așa a fost.

Atunci a început munca mea, care avea să dea un nou înțeles expresiei de second hand, sintagma împrumutată proaspăt dintr-o limbă străină și atât de la modă pe vremea aceea. Și, până la urmă, ce să însemne acele cuvinte? Ar fi putut să se refere la orice. Erau pe piață case, mașini, biciclete, veselă, poșete, articole vestimentare, stimulatoare cardiace, proteze ortopedice, chiar și lenjerie intimă second hand. Unde, oare, se putea termina înșiruirea acestor lucruri? Oamenii second hand, ar fi putut să fie? Da, sigur că da! Am văzut și am învățat asta mai târziu.

*

După peripeții cu magazine prin tot orașul, am ajuns, acum 15 ani, în locul cu care mă identific și care, de atunci, este tot o casă de-ale mele.

Oamenii vin și pleacă. Am trăit și viețile multora, odată cu ei. Am văzut copiii din cartier mergând în fiecare zi la școală, din clasa întâi și până au terminat facultatea. Am condus doamne și domni cu privirea, dimineța, când plecau gătiți și aranjați la serviciu, apoi, după ce au ieșit la pensie, cu ținutele scăzute în standarde, plecând în parc, cu cățelei sau pisicile la plimbare, sau la mall vara, să stea la răcoare, la aer condiționat, pe cheltuiala altora, căci acasă se impuneau economii la electricitate. Pe unii i-am condus cu privirea pe ultimul drum... Erau oameni ale căror vieți, uneori, s-au intersectat cu a mea... Eh, s-au dus... Alții sunt, la rând, acum. Eu, tot acolo...

Unii intră în magazin să cumpere ceva. Poate o bluză, o pereche de izmene, o umbrelă, o pălărie, o geantă, un pantalon căptușit sau un ac cu ață.

Alții intră doar ca să mă vadă...

Omul intră în magazin ca într-un refugiu unde să-și înăbușe o durere, sau să-și etaleze o bucurie. Eu trebuie să-i primesc de fiecare dată cu zâmbetul pe buze, fie că mi-e cu puțință, fie că nu.

Dacă lipsesc vreodată câteva zile și magazinul este închis, e sfârșitul lumii, nu alta. Îmi primesc dojana tăcută și încerc să mai repar câte ceva, dacă se poate.

Câteodată, nici pentru mine nu mai am zâmbete. Sunt și eu om... Și dacă ei, clienții mei, mi se destăinuie, eu cui să o fac? Uite, vouă!

BETY

Cu câțiva ani în urmă, venea în magazin o doamnă, care deși avea ceva anișori adunați în buletin, arăta bine și era tot timpul pozitivă. Coafată tot timpul îngrijit, purta niște ținute care lăsau să se înțeleagă că au fost lucruri scumpe la origine, dar vizibil aproape antice. Doamna Bety venea cam de două ori pe săptămână. Nu prea cumpăra, scuzându-se de fiecare dată și motivând că are destule zdrențe, adunate de-a lungul timpului. Își lua un scaun și se așeza lângă masa mea, apoi vorbea, de multe ori doar pentru sine, că eu aveam treabă și nu o auzeam. Povestea cum soțul ei, un fost avocat de renume, nu mai era în stare să facă nici măcar piața, cum i s-a îmbolnăvit motanul, sau cum nu-și mai găsește ciorapii pe care i-a primit de la bunica ei, atunci când a fost mireasă.

Eu mă întrebam, în sinea mea, oare de ce vine doamna la magazin, dacă nu era interesată să cumpere ceva.

După un timp în care încetase să-și mai facă apariția, într-o zi își făcu apariția! Era tristă, obosită, neîngrijită și cu fața înnegrită și congestionată.

— Doamna Bety, ce s-a întâmplat? am întrebat în grabă.

— Of, mi-a murit soțul. Nu mai pot îndura, au trecut deja două luni de chin și nu mai pot!

— Vai, cum așa? Condoleanțe!

Nu știam ce să-i spun și cum să o încurajez. Apoi, s-a lăsat dusă de val și mi-a povestit cât de cumplit a fost momentul despărțirii de omul alături de care a stat 50 de ani și cât de grele au fost momentele de după, când s-a trezit singură în casă, vorbind cu pisica și, noaptea, numărând orele până la ivirea zorilor. Atunci, am trăit odată cu ea chinurile singurătății ei, care deși se desfășura de două luni de zile, lăsa impresia că se așternuse de veacuri.

— Nu am pentru ce să mai trăiesc... Am încercat la metrou, dar până să ajung pe peron, m-am împiedicat și am căzut pe scări, iar oamenii m-au dus la spital. Nici să mă sinucid nu-mi reușește! Îmi luasem adio de la tot, dar n-a fost să fie... N-am mai ieșit din casă de atunci, de când a plecat... Am fost doar la spital, două zile, atunci când cu metroul... M-am gândit să plec și eu, am vrut să mă duc după el, am încercat și altfel, dar n-am avut puterea necesară să termin... Bine măcar că nu am avut copii, să mă mai vadă și ei în ce hal sunt... În plus, am vrut să mă duc la cimitir, la mormânt, dar nu știu cum să ajung. E tocmai în Ghencea. La înmormântare, am fost cu mașina, cu niște neamuri.

— Da' cum să vă gândiți așa? Există viață și după ce unul dintre noi pleacă. Mai greu, dar se poate. Încercați să depășiți. Uitați, a venit primăvara! Înfloresc parcurile, poate v-ar prinde bine niște plimbări.

— Nu mai sunt eu de plimbări...

Azi așa, mâine așa, am stat de vorbă cu doamna Bety, ori de câte ori a venit, cam de două ori pe săptămână. În plus, m-am oferit să o duc, într-o zi, cu mașina la cimitir, la mormântul soțului.

După alte două luni, istoria s-a repetat. A venit în magazin necăjită, neagră de durere.

Când credeam că am pus-o pe picioare, doamna Bety își făcu apariția într-o formă în care părea mai degrabă un cadavru umblător, decât un om în viață.

— Ce s-a mai întâmplat? am întrebat-o.

— Vieții mele i s-a pus punct... Am venit la tine să-mi cer iertare, că prea te-am necăjit și să-ți spun că, dacă nu erai tu, eram dusă demult după soțul meu. Tu ai fost psihologul meu, omul care m-a scos de mână din mocirlă. Nu am cum să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine, dar acum, gata, nu mai pot înainta.

— Dar cum, ce s-a mai întâmplat așa de grav?

— Mi-a murit pisica!

— Oooo, săraca, dar aici s-a terminat viața ei, nu a dumneavoastră, am zis.

— Nici eu nu mai am mult, simt asta, îmi răspunse doamna Bety, aproape plângând.

— Stați aici, pe scaun. Vă aduc un pahar cu apă.

— Mulțumesc. Dacă până acum mai vorbeam cu ea, acum chiar nu mai am cu cine. Și ce să fac singură în casă? Cui să mă mai plâng, cu cine să mai înghit o îmbucătură? Că m-am sălbăticit cu totul. Noroc că mai vin la tine și vorbim.

— Am stabilit deja asta. Când vreți să vorbiți cu cineva, veniți la mine, sau sunați-mă.

— Știi că tu ești sfătuitoarea mea, nu?

— Da, știu și mă bucur dacă pot fi de folos.

— Probabil că așa se poartă fiicele, cu mamele lor. Așa cred eu, care nu am avut copii.

— Nu totdeauna. Sunt și excepții. Știu mame care nu au vorbit cu copiii lor de 10 ani. Sunt lucruri care provoacă răni adânci în sufletele membrilor unei familii, peste care unii nu pot să mai treacă.

Au trecut aproape doi ani de la aceste întâmplări. Doamna Bety vine în continuare la mine, ca la un adevărat „vindecător de suflete”, așa cum chiar ea m-a numit.

VALERIU

Într-o seară, aproape de ora închiderii, a intrat în magazin un bărbat. M-am uitat atent la el, întrucât mi se părea cunoscut, dar nu știam exact de unde să-l iau.

— Bună seara.

— Bună seara, am răspuns.

— Nu-mi vine să cred că vă găsesc tot aici. Poate vă mai amintiți de mine. Sunt Valeriu, băiatul lui Iulia. Mama mea era mare amatoare a magazinului dumneavoastră și am stat aici, în blocul de vizavi.

Mi-am amintit imediat de familia lui.

— Și? Ce ați mai făcut? V-ați mutat de aici, de ceva timp.

— Nu, adică da... E greu de spus.

Mi-l aminteam exact. Dispăruse din peisaj aproximativ cu zece ani înainte. Atunci, era un bărbat cam de patruzeci de ani, avea o soție roșcată și două fetițe pe care le scotea adesea la plimbare.

— Totuși, ce s-a întâmplat? Doar dacă vreți să povestiți.

— Da, vreau, că și-așa nu am cu cine schimba o vorbă. Acum zece ani, după ce tatăl meu a decedat, eu și familia mea am moștenit niște bunuri imobiliare cu valori considerabile, în țară și în București. Adevărații

moștenitori erau mama, în calitate de soție supraviețuitoare, fratele meu și cu mine. Nu știu cine și cum a fost cu ideea, dar eu am fost declarat iresponsabil medical și internat cu forța la un cămin - spital de psihiatrie, ca persoană deosebit de periculoasă, deși nu am atins pe nimeni, niciodată. Am stat acolo zece ani de zile. Așa, moștenirea mea a revenit fetelor mele, dar cum ele erau minore atunci, soția mea administra tot. În tot acest timp, nu m-a căutat nimeni din familie, nici mama, nici soția, nici fratele. Singura care a mai venit la mine și care mi-a promis că într-o zi mă va lua acasă, a fost o mătușă, soră cu tata, la care eu am locuit în copilărie și care fusese ca o mamă pentru mine. Când s-a îmbolnăvit și aproape a orbit, a făcut demersurile și m-a scos de acolo, pe semnătura și responsabilitatea ei. Am două săptămâni de când sunt iarăși printre oameni și unde altundeva să mă duc, dacă nu la mătușa mea, la Buftea?

— Și soția, fetele unde sunt?

— Am venit în cartier să văd locul unde mi-am petrecut tinerețea, adolescența. Am fost la administratorul blocului, să vorbesc cu el. Mi-a spus că, înainte să moară, mama a vândut apartamentul, căci era pe numele ei și le-a dat afară pe soția mea și pe fete. Ulterior, soția mea a venit după o adeverință, dar avea alt nume, semn că divorțase.

Bietul om, am gândit în sinea mea. Și ăia, ce oameni! Țștia or fi oamenii „second hand”, cred.

— Și acum, ce e de făcut?

— Și ce e de făcut?

— Nu știu, nu știu de unde să încep. M-am întâlnit cu niște foști vecini din bloc, dar niciunul nu a vrut să stea de vorbă cu mine. Păreau foarte suspicioși în privința mea. Erau reținuți la spusele mele, chiar mă credeau nebun. Vă spun sincer, niciodată, în acești zece ani, nu am avut senzația că sunt bolnav. Când am fost legat în cămașa de forță, încercând să spun că nu sunt bolnav și când eram sedat seara, odată cu ceilalți din salon, eu tot nu am crezut că sunt bolnav. Am citit acolo toată biblioteca spitalului, din lipsă de preocupare, adică vreo câteva mii de volume și pot spune oricui ce am citit, pentru a dovedi că nu sunt bolnav.

— Ar trebui să vorbiți cu un avocat, mi-am dat cu părerea.

— Ce avocat, doamnă, ce avocat? Avocatul cere bani și nu puțini. Eu sunt fericit că ați vorbit dumneavoastră cu mine. Nimeni nu m-a ascultat, până acum. Nu am avut cui spune durerea mea, așa că vă mulțumesc.

— Și ce veți face acum?

— Nu știu. Pe externarea mea scrie, la diagnostic, ameliorat, spre vindecare. Acum, dacă sunt vindecat, ar trebui să pot să mă angajez, din nou, în meseria mea. Am fost economist într-o instituție publică. Dacă se consideră că sunt bolnav, ar trebui să-mi ofere statul o pensie de boală, nu?

— Da. Greu și așa, și așa. Ziceți că nu are cine să vă ajute cu un avocat, măcar să vă recuperați din bunuri?

— Nu. Mătușa mea are o pensie mică, nu are de unde. Ea l-a sunat pe fratele meu, să-i spună ca sunt la ea, iar el i-a spus să nu-l mai deranjeze, că nu-l interesează.

— Oare cum aş putea să vă ajut?

— Dumneavoastră? M-ați ajutat destul, numai ascultându-mă. M-am descărcat și eu.

— Lăsați-mi un număr de contact.

— Eu nu am telefon, dar are mătușa. Vi-l scriu aici. Vă mulțumesc încă o dată. La revedere, doamnă. Mi-a părut bine să vă regăsesc, amabilă și drăguță, la fel ca acum zece ani.

După ce a plecat, mi-am răscolit toate cunoștințele și toți prietenii, până când am găsit un avocat dispus să-l ajute, nu gratis, dar măcar pe bani mai puțini. Am făcut o chetă prin ONG pe care o conduc și am plătit avocatul. I-am procurat un telefon, care deși nu era nou, era încă bun, i-am cumpărat o cartelă și l-am chemat la mine.

Acum, Valeriu este cu procesul pe rol, a reușit să se angajeze la o fabrică de pavele și este fericit că poate avea grijă și de mătușa lui.

DOMNUL TRAIAN

Anul trecut, înainte de sărbătorile de iarnă, a venit în magazin un domn pe care îl cunoșteam și despre care știam că „a bătut bine” 90 de ani. Îl știam de pe vremea când venea cu soția lui, la cumpărături. Acum vreo cinci ani, doamna plecase pe drumul fără întoarcere.

În ziua aceea, domnul a cumpărat o rochie, o fustă și o bluză, o pereche de ciorapi și un furou. Eu m-am gândit că poate omul și-a găsit pe cineva și nu mai este singur și m-am bucurat pentru el.

— Știți pentru ce le cumpăr? m-a întrebat.

— Nu, nu știu, dar bănuiesc că v-ați împrietenit cu o doamnă și vreți să-i faceți un cadou.

— Nu, da' de unde! Cine se mai uită la mine, un bătrân care abia mai face câțiva pași prin fața blocului?

— Ei, nu spuneți așa. Sunteți bine, văd.

— Le-am cumpărat să le împart în memoria soției mele, dar nu le dau acum. Le dau după sărbători. Le țin în casă de Crăciun, le pun pe pat, unde dormea soția mea și vorbesc cu ele, ca și când aş vorbi cu ea. Înainte să dispară, îi cumpăram așa în fiecare an, de sărbători; și mi-am păstrat obiceiul.

— Ce frumos! am exclamat.

— Vă spun sincer, de când s-a dus doamna mea, am rămas singur cuc. Nu am cu cine schimba o vorbă.

M-am pustiit de tot. Am doi băieți, dar unul stă în America și unul este la Brașov. Vorbesc cu ei la telefon doar la nevoie, că sunt amândoi tare ocupați. Când mă apasă singurătatea prea rău, cobor în fața blocului, dar nici afară nu am cu cine vorbi. Fiecare are treaba lui și se grăbește, nu are timp de stat la palavre cu mine. De aceea mai intru la dumneavoastră și, pentru că mi-e jenă să nu cumpăr nimic, mai iau și eu una alta, să nu vă supărați.

— Nu mă supăr, domnule. Veniți de câte ori doriți să vorbim. Astăzi ce ați mâncat?

— Am gătit ieri mâncare de cartofi cu cârnăciori și am mâncat-o cu gogoșari murați, de la supermarket.

— Dar asta e o mâncare foarte bună, am zis. Luați vreun fel de tratament?

— Nu. Nu am luat niciodată mai mult de o aspirină sau un antinevralgic.

— Ce bine, înseamnă că sunteți sănătos tun.

— Da.

— Ce ați lucrat în viața dumneavoastră, dacă nu vă supărați?

— Am fost constructor. Am lucrat pe șantierul canalului Dunăre - Marea Neagră. Mi-am pus amprenta acolo. Soția mea a fost croitoreasă la o casă de modă. Am să plec acum acasă și vă mulțumesc că m-ați ascultat.

— Cu plăcere, domnule. Vă aștept și altădată. Să nu uitați să mai treceți pe la mine.

— Nu uit. Nu știți ce bine îmi face că mai am cu cine schimba două vorbe.